

Sygn. akt IX Ca 145/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Strumiłło (spr.)
Sędziowie:	SSO Bożena Charukiewicz SSO Agnieszka Żegarska
Protokolant:	prac. sądowy Magdalena Kufel

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2014 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 283/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 145/14

UZASADNIENIE

Powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 10.100 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2012 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 26 września 2012 roku pojazd powoda uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. Sprawcą zdarzenia był kierowca, ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany nie uznał szkody.

Pozwany (...) S.A. V. (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda. W wyniku analizy uszkodzeń obu pojazdów oraz miejsca przedmiotowego zdarzenia ustalono, że uszkodzenia pojazdu powoda nie mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez powoda.

Na rozprawie w dniu 7 listopada 2013r. powód złożył pismo zatytułowane „wniosek o zmianę powództwa”. W związku z nieobecnością pozwanego na rozprawie, przewodniczący zarządził doręczenie odpisu rzeczonoego pisma pozwanemu i z tego powodu odroczył rozpoznanie sprawy na nowy termin.

Według ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego w dniu 26 września 2012 r. pojazd powoda marki J. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. Sprawcą zdarzenia był kierowca, ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanej.

Powód zgłosił szkodę pozwanej, która nie uznała swojej odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powoda i nie wypłaciła mu odszkodowania.

Pismem z dnia 7 listopada 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 33.346,59 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego powód udowodnił, iż pozwany odpowiedzialny jest za zdarzenie wywołujące szkodę. Dowód z opinii biegłego w sposób wiarygodny wskazuje, iż do wypadku mogło dojść w okolicznościach wskazanych przez powoda. W związku z tym wycenił szkodę w samochodzie powoda na kwotę 33 346,59 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany domagając się zmiany wyroku i zasądzenia kwoty 10 100 zł i oddalenia roszczenia powoda co do kwoty 23 246,59 zł oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania za obie instancje. Pozwany zarzucił wyrokowi naruszenie art. 192 § 2¹ w zw. z art. 187 k.p.c. poprzez brak zastosowania i w konsekwencji przyjęcie, że pismo powoda z dnia 7 listopada 2013 r. z rozszerzeniem powództwa zostało prawidłowo wniesione do sądu wraz z dowodem doręczenia stronie pozwanej, podczas gdy pismo, w którym powód rozszerza powództwo pełni rolę pozwu i wobec tego należy stosować odpowiednio przepisy art. 187 k.p.c. Skarżący wskazał również na naruszenie art. 132 § 1 k.p.c poprzez niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że pismo powoda z dnia 7 listopada 2013 r. z roszczeniem powództwa jest pismem „w toku sprawy” i powinno być wniesione do sądu wraz z dowodem doręczenia drugiej stronie. Podczas, gdy pismo, w którym następuje rozszerzenie pozwu w rzeczywistości pełni rolę pozwu i stosuje się do niego odpowiednio art. 187 k.p.c.

Pozwany zarzucił ponadto naruszenie art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie przez Sąd I instancji ponad żądanie tj. ponad kwotę 10 100 zł, w sytuacji gdy powód pismem z dnia 7 listopada 2013 r. rozszerzył powództwo niezgodnie z obowiązującymi przepisami, a co za tym idzie przedmiotowe pismo nie powinno wywoływać żadnych skutków procesowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w pełni podziela rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie.

Powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 10 100 zł z ustawowymi odsetkami. W toku procesu pełnomocnik złożył na rozprawie w dniu 7 listopada 2013 r. pismo procesowe zatytułowane „wniosek o zmianę powództwa”. Z treści tego pisma wynika, i tak przyjął Sąd I instancji, że powód rozszerzył powództwo do kwoty 33 346,59 zł. z tego powodu rozprawa została odroczone, a pismo rozszerzające powództwo zgodnie z zarządzeniem przewodniczącego doręczone nieobecnemu pozwanemu.

Zgodnie z art. 132. § 1 k.p.c. w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami. Do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego

wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Przepis § 1 nie dotyczy wniesienia pozwu wzajemnego, apelacji, skargi kasacyjnej, zażalenia, sprzeciwu od wyroku zaocznego, sprzeciwu od nakazu zapłaty, zarzutów od nakazu zapłaty, wniosku o zabezpieczenie powództwa, skargi o wznowienie postępowania, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi na orzeczenia referendarza sądowego, które należy złożyć w sądzie z odpisami dla strony przeciwnej (art. 132 § 1¹ k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się i pogląd ten podziela Sąd Okręgowy, iż pismo procesowe, którym następuje rozszerzenie powództwa pełni rolę pozwu i z tej przyczyny do takiego pisma, stosuje się odpowiednio art. 187 k.p.c. (art. 193 § 2¹ k.p.c.), z tego powodu przyjęć należy, że w art. 132 § 1¹ k.p.c. ustawodawca nie wymienił rozszerzenia powództwa wśród pism, do których art. 132 § 1 k.p.c. nie ma zastosowania. Okoliczności te stały się przyczyną, ze względu na którą ustawodawca w art. 132 § 1 k.p.c. jednoznacznie stwierdził, że obowiązek dokonywania przez profesjonalnych pełnomocników doręczeń między nimi zachodzi: „ w toku sprawy”, czyli wtedy, gdy spór zawisł, a nie w celu wywołania tego skutku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 stycznia 2013 r. V ACa 673/12 LEX nr 1267289).

Powód rozszerzył powództwo pismem z dnia 7 listopada 2013 r., które zostało doręczone pozwanemu przez Sąd. W rezultacie doszło do zawiśnięcia sporu w zakresie rozszerzonego powództwa. Tym samym wbrew zarzutom pozwanego Sąd Rejonowy nie orzekł ponad żądanie i nie naruszył art. 321 k.p.c. Sąd I instancji nie zwrócił pisma, ale nadał u bieg tj. odroczył rozprawę i doręczył je nieobecnej stronie pozwanej. Uznać należy, że takie doręczenie było skuteczne. W procedurze cywilnej zgodnie z zasadą oficjalności doręczeń- pisma doręczane są za pośrednictwem Sądu. Wyjątkowy charakter unormowania art. 132 §1 k.p.c. nie może być interpretowany w sposób rozszerzający. Wskazywać na to może, że niedołączenie do pisma dowodu doręczenia drugiej stronie jest brakiem formalnym który zostaje sanowany, jeżeli na rozprawie strona przedłoży potwierdzenie nadania lub doręczenia pisma drugiej stronie, a Sąd nada bieg temu pismu.

Wskazać też należy na treść art. 132 k.p.c. skoro doręczenie pisma adresatowi może nastąpić w sekretariacie Sądu, to tym bardziej skuteczne jest ono gdy następuje zgodnie z regułami postępowania cywilnego i doręczone zostanie za pośrednictwem Sądu na rozprawie.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 12 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 poz.490). Uwzględniono, iż pozwany jest stroną przegrywającą sprawę i dlatego powinien ponieść koszty procesu, które stanowiła opłata za czynności radcy prawnego przed Sądem II instancji w wysokości 1 200 zł, poniesione przez powoda.